

Deshil Holles Eamus. Deshil Holles Eamus. Deshil Holles Eamus.¹

שלחנא לנו הבהיר, המאיר, קרן-קרן,² עיבור ופרי בטן. שלחנא לנו הבהיר, המאיר, קרן-קרן, עיבור ופרי בטן. שלחנא לנו הבהיר, המאיר, קרן-קרן, עיבור ופרי בטן. הופלה, זהו בן. הופלה! הופלה! הופלה, זהו בן. הופלה! הופלה!

אין עוררין על קטנות המוחין³ של אדם לדידי כל אוחם עניינים שחפץ הרבה אפשר למצוא בתלמודם אליבא דכולי עלמא, ששבילי-החוכמה נהרין להם, אם טחו עיניו מראות את שהבקיאים ככל בעלי-ההלכה ובעליל בנין רוחם העתירה ראויים לכבוד ויקר השפס והערב יטעימו גומרם אוקר בתמימות דעין כי בהנני התנאים היקרין היינו הך אין לכם תפארה חיצונה שתהא ראייה בת-קיימא להשתגשותה של אומה יתר על שיעור צמיחתו של טורחה למען המשך הדורות מחיה-הזרע אשר לכל הרעות הוא מקור אם ייעדר ואם ברצות המזל ייקצא הריהו אסמכתא בדוקה לחסדו הבל-יישחת של הטבע אדיר-האונים. כי מי כר-אוריין אשר דעתמה קנה לו וידוע לא ידע כי אותה תפארה חיצונה דנן יש שתכסה על ממש נתבע שנחרדרד מטה קטה או אדרבא מי אנוש אשר כה נעכרה סכרתו עד שלא תשיג כי באין מתת טבע אשר תמצא לתחרות עם ברכת הריבוי הרי דאוי לכל אנוש הולך-למישרין להיות מוכיח ומייסר לאחיו בני-צלמו ולהתיירא פן בקרב אומתו המצווה אשר לעילא ולעילא קיימה בקרמת דנא עלולים שלא להקפיד בה להבא אם קמעא-קמעא תבאשנה אשגרות זימה אף כבוד הנהגים מורשת אבותינו ואותם חשפלנה לכירא עמיקתא עד אשר

* שם הפרק: "שורף השמש" (בעוון שחיטתם נספו מלחיו של אודיסאוס).
1. חיקוי של השבעה עתיקה: "בכיוון השמש [גאלית] אל הולס [שם הרחוב שבו נמצא ביה"ח ליולדות] הבה נלך [לטינית]".
2. במקור: A.J. Horne. Horhorn היה (כמציאות) מנהל ביה"ח ליולדות ב-1904. והוא המקביל כאן לאל-השמש, הליוס. שמו שולח לקרני השוורים של הליוס ולקרן השפע, וכן למשמעות הסלנג של horn — "זקפה".
3. כאן נפתח חיקוי של פרוזה לטינית כסגנון ההיסטוריונים סאלוסט וטאקיטוס.

עשוי לבלי חת יהא הלה שמלאו לכו לקום ובריש גלי להשמיע כי הנתעבה בעבירות היא המאסה בדברו של אלוהים שיש בו צו והבטחה בד בכד, אשר על כל בני-התמותה בנפאו כי ירבו או באימו כי יפחתו לקיים את מצוות פרו-ורבו הסגיא פקד בלא לסור הימנה לעולם נעד?

לפיכך מה התמה אם, כדבר המצוינים במחברי כתבי-הימים,⁴ בקרב הקלטים אשר מאומה לא נערץ עליהם אלמלא ראוי היה לכך מטבעו. מלוא חופניים כבוד נחלה אומנות המרפא. יתרה על האכסניות, מחסי-המצורעים, קיטוני-ההזעה והמקברים בעתות מגיפה. המרפאים הדגולים שבהם, בני אושיל, אוהיקי ואולי, הנהיגו ביד חרוצים את הדרכים הנפלגות אשר בסיוען בעלי-תחלואים ונחקפים בדוני חוזר העלו ארוכה אם אחז בהם נגע התזוית המשתקת או שחת דם זכ. ברי כי ככל מלאכה אשר לשם הציבור היא נעשית ומן המחייב חומרה יש בה, חובה על ההכנה שתהא לחשיבות שקולה, ולפיכך תכנית אימצו (האם כעקב מחשבה תחילה או גמילתו של נסיון, זאת יקשה לפסוק, יען הפלוגתא בין הגרסנים כמרוצת הדורות לא נתיישבה עד עצם היום לכעבור יתורצו הפרכות) ולפיה מכל מרעין בישן את האמהות הזירו עד אשר כל סעד שמצטרכת לו האשה בנחיצות בכוא שעה זו הקשה לה מכל ולא למשופעות כנכסים בלבד אלא גם לוו אשר בהעד ממון אך בדוחק ותכופות אין משגת ידה למחיה, במסירות עילאית וחמורת שכר מצער סיפקו הם.

בה מאומה מני אז ואילך להתעולל לא היה בכוחו כי לזאת יתרה מכל נחנו דעתם אזרחי הארץ שאין אלא כפריית האמהות קיימא לשפע ובלעדיה לא יתפון ובאשר לאלים הנצח ולבני-התמותה הולדה ניתנו, ולפיכך כל אימת שראוה, כאשר אינה כן המקרה, לילד ברכב שמה נישאת, עצמה התשוקה כלכות כולם איש ואיש בה להאיץ לזה המעון והיאסף. הו, סגולת עם נכון אשר לא בלבד עת תתגלה לעין אלא אף בשמענו דוברים בה ראויה היא לשבח על כי מראש ציפו אם לראות בה והיא כמו על כפיהם לפתע יישאוה עוד מעט קט הרגישה!

בזך הרך פרחם בטרם בא לעולם.⁵ עודו עובר עטור הערצה היה. כל הראוי לעשותו כזה המקרה עשה נעשה יפה בעתו. יצוע במיילדות מוקף ומיני מזון מביאי מזון, חיתולים זכים כמו לו כבר הגיעה שעת הלידה הוכנו בתכונה מרחיקת-ראות: ואולם על אלה נוספו די סיפוק כל סמך המרפא הנחוצים וכלי-המנתחים להם מצטרכים בלא להסיר מלב כל אותם מחוות מסיח-נפש אשר מחחות עולמנו לנו מזמנים ועמדם צלמי אלוה ואנוש, שהעין בם את הנשים הבדולות יתפח ולצירים יסייע במשכן

4. חיקי סגנון הכרוניקות כיה"ב, השומר על תחביר לטיני.

5. חיקי הפרוה האנגלו-סכסונית במאה ה-10, המצטיינת במצלולים עשירים.

האמהות הנא כי מלאו ימ הלך עוב שהרחיק עבו אל ספו של ובכית זה כי חיבלו ות מלאך אלוהי שנת אחיות ב המאה, סועדו כשבע עיניי המשגחת חבושה לראע קל בשחק א האנוש כולם לרוחב חזה ו רק היטיב ע מהסס בככ האתר בו איווה כנפשה ובת פעם כנמל ק תמחל לו ייח כה עול-ימים בניצן.

עת עיניה אז, היא שתקף באנחת-ונכאים המלים, המו גם ביגון נפש מיתחו הנאה ולחם-פנים ממ המוות בו היג הא, שנים ש תפילה לאל כ

6. יום זכרון

האמהות הנאווה. כנוי לחלפיות ונישא זוהר כאור שמש. עת נראָה לעין כל כי מלאו ימיה ללדת ושם עליה לשכב בערש לידה. עם בוא מועדה. הלך עובר־אורחות על הסף ניצב עם בוא הליל. עברי היה ההלך. שהרחיק עבור ונדוד בנתיכי תבל. רחמי לב אנוש הם לכדם הינחוהו בגפו אל ספו של זה הבית.

ובבית זה א. קרן הוא ריבון. שבעים משכב שם לרשותו כעבור אמהות כי חיבלו ותכרענה במכאוב להביא לעולם עוללים בריאים אולם, כדבר מלאך אלוהים אל מרים. על משמרתן שם שוקדות כלילות שימורים ללא שנת אחיות בלבן. מדווה משככות, מיחוש משכיחות: כחריסר ירחים שלוש המאה. סועדות־משכב כשרות וישרות הן השתיים, למען קרן סרות־למשמר בשבע עיניים.

המשגחת על משמרתה למשמע בוא ההלך עדין־הלכב ניגשה בככנה חבושה לראשה ולו את השער פתחה לרווחה. שור, ברק מזנק הבזיק חיש־קל כשחק אירלנד בפאת מערב! מורא עליה נפל פן אל־נקמות את בני־האנוש כולם יכלה במים על חטאתם כי קבדה. אות צלבו של ישו העבירה לרוחב חזה ובהלך משכה למען יחוש ויבוא תחת סכך קורתה. הלה הכיר כי רק היטיב עמו הגה לבה, והוא הלום אל היכלו של קרן בא.

מהסס בכניסה פן יהא מעמסה הסך לבית קרן עמד ובירו מגבעת. באותו האתר בו איוותה לה מושב המשגחת שקן משכבר עם אשה שנפשו נקשרה בנפשה ובת שובת־לב, הוא אשר בים וביבשת שנים תשע לשוטט הרכה. פעם בנמל קידמתהו בקידה והוא נמנע מגמול לה באותה מידה. עתה כי תמחו לו ייחל ונימוקו עמו, כי אותו קלסתר שקלט בחטף. קלסתר־הלה, נה עול־ימים נגלה אז לעיניו. אור חטוף בעיניה ניצת. סומק פרח לרבריו בניצן.

עת עיניה עיינו בלבוש־המספד השחור, מפורענות יגור לבה. גיל אחזה אז, היא שתקפה החיל. נישאל השיגר או־הר הרופא בשורות ממרחק ותאמר באנחת־נכאים כי או־הר הרופא השמימה עלה. יועצב האיש למשמע המלים, המו מעיו מצער, ותשח לו הכל. מבכה מות עמית ברמי־מיו. אך גם ביגון נפשה לא אכתה להתריס כנגד צדקת האלוה. ותאמר כי קחקה מיתתו הנאה בחסרו כי רב של אל־שמיים, כומר שימשו ומשח בשמן אבריו ולחם־פנים מקודש הגיש לו. וישאל האיש את פי הנזירה, להוט לדעת מהו המוות בו הומת המת, ותען ותאמר כי בקרביו היכה סרטן בהיותו כמזֶה האי. שנים שלוש לכך תמלאנה בפרוס מועדו של טבח־הילדים,⁶ ותישא חפילה לאל מלא־חמלה כי ינצור בצרור הנצח את נשמתו היקרה. וישמע

6. יום זכרון לילדי בית־לחם, שנטבחו בידי הורדוס (מתי. ב'. 16-18).

אח עצב מליה, כובש ככאב מכטו בכובע. כך עמדו הם השניים זמן-מה בלא נחמה, זה עם זה דואבים בעוגמה.

על כן, כל אדם,⁷ זכור כי קרב קצץ והוא המוות, אל עפר ישוב כל ילוד אשה. כי עירום ועריה יצאת מבטן אמך ועירום ועריה תצא מן העולם כבוא שעתך האחרונה כדרך שכאת עריו.

אזי הבא בשערי הבית אל האחות פנה וישאלנה לשלום האשה שכרעה שם ללדת. ותען האחות ותאמר כי ימים שלושה נהפכו עליה ציריה. מצרה בחבלי מצוקה קשים משאת, אך עתה קרבה שעתה. ועוד אמרה כי רבות ראתה נשים בלדתן אך לא היתה בהן אחת שכה קשתה לילד. ותשח הכל לאיש מיודעה מן הימים בהם שכן בקרבת מקום. האיש את מלותיה בקשב שמע כי ברוכ השתאות השתומם על שכרה האנוש של אשה כבוא מועדה להיות לאם ומשתאה חזה כפניה הנאים בעיני כל גבר כגברים, איכה זה נותרה בנקוף השנים הרבות אמה המשמשת לפני אחרים. תריסר שטפידס חשע שנים כחשוכת-בנים אותה מגנים.

ובעוד הקה מסיחין והנה נפתח שער הפלטיין וקול הומה ומהומה הקריב למחיצתם כמו רפו שם המסובין לסעודה.⁸ ועדי המקום בו היו עומדין בא פרח-אבירים בן תשחורת וקורין שמו דיקסון. וחברותא נתקשרה בין הנוסע ליאופולד לבינו מאז נזדמנו באקראי בבית רחמנא.⁹ מקום שם שהה האביר הסוכר תלמודו בכקש לו מזור הנוסע ליאופולד על שום שחזהו נמחץ בעוקצו של דרקון אימתן ומהלך-מורא, וסממנים למכתו מצא במלחי-הרחה ובשמן-הקשחה ככל שנצטרך להם. והלז הגיד עתה כי חובה עליו ליקנס לפלטיין לבעבור ישיש עם היושבין שם. והנוסע ליאופולד הגיד כי חובה עליו לילך למקום אחר מזה בשגם נכון-תחבולות היה ופלפלתא חריפתא. האדונית בעצה אחת היתה עמו ובפרח-האבירים הנויפה אף שקברה נאמנה כי כזב השמיע הנוסע בתחבולתו. אלא שלא אבה זה פרח-אבירים לשמוע לאו, ואף לא לעשות ציוויה או לישא כי על חפיצתו יחלוק הוא, ושכחו של הפלטיין המופלא הגיד. והנוסע ליאופולד לפלטיין נכנס למצוא לו מנוח מעוט כי היו אבריו מיוגעין לאחר שנידך עצמו הרבה במדינות-הים ועתים למעשה-תשמיש נזקק.

ובפלטיין פנימה דוכן מאילן הליבנה של פינלנדיה נישא על שכם ארבעה ננסים מזו המדינה, אשר לזוע אינם מעיזין כי אחזם הפשף. ועל זה הדוכן לונכיות היו וחלפים מבעתים שבעומקי מערה מחשלין שדים עמלים בפרך בלשונות-אש לבנות ואזי אותם קובעין הם בקרני תאו וצבי ששפעתם שם מופלאה. וכלי-יקר היו שם, שבכשפי ישמעאלים צר אותם רב-מג מחול

7. כסגנן מחזה-המוסר 'כל אדם' ('Everyman', סוף המאה ה-15).

8. חיקוי סיפורי-הפתקאות מסוף י"ב.

הים וכ
מטעמי
כסף מ
נפלים
הדבר
טובלין
זיתים
מכליות
מתפחת
ללפוף
נחשים
ופרד
יגמע א
הרים ל
מימו ל
בבהלוח
בוה הפ
עד-כ
ישוע ש
ללדת, ג
ליאופולד
אשה הי
דומה על
שמו בע
השניים
עקב שנו
שעה ארו
ארכה פ
שכל רגע
נדרש מי
ונפשוחי
כו איש
בחקר לי

9. הפסק
לחם
10. חיקוי

הים ומאוויר בהפיחו בס נשימת־אפו כמפריח כועות. ומלוא הכבודה מטעמים נתכסה הדוכן, לא ראתה כמותו עין לעושר ועתרת. עבט מעשה־כסף מצוי היה שם ופתח נפתח בו במלאכת־מחשבת והנה מונחין בו דגים נפלים ומשוני־מראית שניטל ראשם וגם אם קטני־אָמְנָה כופרין היאך אפשר הדבר בלתי אם במו עיניהם זאת ראו, כך וכך הוא הדבר. והדגים הללו טובלין במי־שמן שממדינת פורטוגל הביאום כי שמנונית יש בהם כמיץ גת זיתים. ועוד פליאה נהייתה באותו פלטיץ היאך בלהטים מגבלין עיסה מכליות־חיסה ממדינת הפשדיים ובם מכניסין שדים המשמרין חמתם וזו מתפחת מעשה־נסים את העיסה כהר נשפה. ושם מלמדין את הנחשים היאך ללפוף עצמם על כלונסאות ארוכים שמן האדמה יוצאין. ומקשקשי אותם נחשים רוקחין שיכר אשר לתמד ידמה.⁹

ופרח־האכירים מן הלגין מלוא לוגמא מזג לבן־פורת ליאופולד למען יגמע אף הוא ככל המסוכין שם. ובן־פורת ליאופולד את קסדת שריונו הרים להסב לו קורת־הנפש וכריש גלי גמע קורטוב לשם החברותא, כי מימיו לא היתה נפשו מהלכת אחר תמד למיניהו ואזי הסיטו ובצנעה ערה בבהילות את המשקה לבזיך שכנו, והלה בזמימתו לא חש. והוא ישב עמדם בזה הפלטיץ לפוש עד ארגיעה. שבת והוריה לריכון עולמים.

עד־פה ועד־כה עמדה האחות המיטיבה בדלת ותפצץ בהם בשמו של ישוע שר־השרים כי ניחו להוללות המשתה יען שם מעליהם מקשה אשה ללדת, גבירה רכה ועדינה, ועוד מעט מזער תבואה שעתה.¹⁰ וישמע סיר ליאופולד בקומה העלית זעקה רמה ניתקה על זו הזעקה. המפי עולל או אשה היא באה, ופליאה דעת ממני, אמר הוא, הכיצד לא תם עד־הנה הדבר. דומה עלי כי ארך עד בלי די. נישב את לבו וירא שם כעל נחלות ולְנֶהָאן שמו בעברו מזה של השולחן שגדול בשנים היה מכל הנוחרים, ויען כי היו השניים אכירים ברי־לכב השוקדים על אותה מלאכה נועזה, ואף גם זאת עקב שנותיו כי רבו, אמרי־נועם אליו נשא. ואולם, אמר הוא, בטרם תחלוף שעה ארוכה יצא לך מרחמה בחסדו של אל רחום ותנן ותגל בו נפשה כי ארכה פלאים תוחלתה. ובעל הנחלות חדל משתות ויאמר: הריהי מצפה שכל רגע יהיה רגעה הבא. נייטול את הגביע הניצב לעומתו, כי מעולם לא נדרש מי להפגיע בו או להפציר למען ייאות לגמוא. הבה נשתה, אמר הוא, ונפשוחינו נענג, נישת ככל מאודו למען יאריכו ימים השניים כי לא יתחר בו איש בהתאו תאוה. וסיר ליאופולד אשר קרוא ראוי ממנו לא ישב כחבר לימודים, וענוררו וטוב־עין ממנו לא הניח מעולם יד בעלים אָמוּנָה

9. הפסקה מתארת את פלאי ייצורם של סכינים וכלי־זכוכית, קופסת סרדינים. אפיית לחם וגידול כישות לצורך הכנת בירה.

10. חיקי סוננו של חומאס מאלורי (Malory), מחבר 'מות ארתור' (סוף המאה ה־15).

חחת תרנגולת ובכל תבל ומלואה לא קם אביר נאמן כמוהו לשרת מאוני
עלמות ענוגות. יסף גם הוא ברכתו בנועם-הליכות. על שברה האנוש של
אשה השתאה, במחשבות שקוע.

וכעת נשיח-נא בחבר המרעים ששמה נועדו ניכונו לבם להתבסס עד
דלא ידע. משני עברי השולחן היה היו הלמדנים, לאמור, הלז שדיקסון שמו
קורא, מזוטרי בית-המרפא של מאריה הקדושה חנונת-הרחמים, ועמו
מרעיו ליניץ ומדן פרחי-הרופאים ובעל הנחלות, הלא הוא לנהאן, ומי
מאלבא לונגה, קרוטרס שמו, וסטיבן הצעיר שתוארו כשל נויר וכראש
השולחן מושכו, וקוסטלו ש"אגרוף-המחץ" שס-חניכתו כפי הכל על שום
עלילת גבורה שחולל מקדם (ומכולם, זולתי סטיבן הצעיר, הגדיל הוא
בסביאה ועוד ועוד תמד תכע) ולירו סיר ליאופולד עני-הרוח, ואולם
למלאכי הצעיר חיכו עד בוש כי נתן להם מלתו, ומי שלא נטו לו חסד
טוענים כי הפר דברתו. וסיר ליאופולד עמם ישב יען כי בעבותות רעות
נקשר לסיר סיימון ואל בנו הלז, סטיבן הצעיר, ויען כי חשוש ושבע-נדוד
נמצא לו שם מרגוע כאשר אירחווהו למשתה כיד המלך, מחמת החמלה
נפשו למוש בחלה, חרף צו האהבה וחמדת-הנרודים בלא תכלה.

כי שנון וחריף היה שכלם של אותם למדנים, ושמוע שמע היאך זה כנגד
זה משיגים הם, מתנצחים על לידה ודין-צדק, מדן הצעיר סבור כי כאשר
יקרה כן צר כי תאכזר האשה מן העולם (בשגם כזאת אירע לאשה מבנות
אבלנה מלפני שנה בערך בביתו של קרן, שאת עולמנו זה נטשה, ורבות
נועצו ביניהם חכמי-העלוקות ורוקחי-הסמים בעצם הלילה ההוא בטרם
יצאה נשמתה).¹¹ ועוד יספו ויאמרו כי שומה עליה לחיות שהרי בראשית,
כה אמרו, על האשה לילד בעצב ובמכאוב ולפיכך אותם שכך דימו פני
הדברים דעתם אחת היתה עם מדן הצעיר כי אמת דיבר בחוסו על חיי
האשה. לא מתי-מעט, ובהם ליניץ הצעיר, בספק היו שמא ניתנה לרוע
ממשלה בעולם כאשר מעודו לא אירע, הגם שלא כך גורס ההמון, וחקנה
לזאת לא מצאו המשפט והחוק, אלוהים יתקן המעות, אך נאמרו הדברים
ויקראו כולם פה אחד לא נלא, בשם האם הכתולה, על הרעיה לחיות
והיילוד דינו למות, ויתלהטו הרוחות בשצף-קצף, מי בעטיו של הפולמוס
ומי בעטיו של המשקה, ובעל-הנחלות הלא הוא לנהאן דוחק בהם למלאות
כוסם שיכרו למען לא תחסר השמחה ויהי מה, אזי גולל מן הצעיר לפניהם
את כל המעשה כולו ויספר היאך בא קצה במצוות דת-הקודש ועצת צליין
ונויר והיאך נדר בעלה הטוב ליולטן הקדוש בן ארברקן ולבו לא אבה
להשלים עם מותה, ויעצבו הכל פלאים לשמע הדברים האלה, ויאמר
אליהם סטיבן הצעיר ויישא מרברותיו: ההדיוטות, רבותי, תכופות לינו כי

11. הרין הקתולי, הנהוג באירלנד, קובע שיש להציל את התינוק במחיר חיי האם.

זו הפורענות שאינה חוזן נפרץ, טוב היה הדבר יען אמא-כנסייה מן הסתם זכה תזפה כך בהינף אחד הן בדמי-טבילה והן בדמי-קבורה, ובזו הדרך חמק זריו וממולח מקושייתם, ויאמר דיקסון, חי שמיים, אמת ויציב, והרות-משמעות הן מליך אם לא טעות בידי, וסטיבן הצעיר עלץ פלאים לשמע דבריו ניצקה כי מלנה ה' כל הגזול מן הדל, א. 33 יען פרעו הליכותיו בשעה שהיה מבוסס וכך אמנם היה כעת, כאשר נגלה עד מהרה.

ואולם סיר ליאופולד סברו חמור היה על אף מלוחיו כי המו מעיו לשמע זעקותיהן החודרות ומחירדות-לבב של נשים בלדתן, ותעל בזכרונו גבירתו הטובה מאריון, שכן זכר יחיד ילדה לו וימות זה הבן כיומו האחד-עשר ולא עלה ביד איש מיודעי-הדבר להושיעו מגורל מר וקורר, והיא לא ידעה נפשה מצער ותאבל פלאים מעוצם מכתה ולקבורתו סרוג סרגה אפור נאה מצמרו של טלה, עטרת העדר היה זה השה, פן תבוא עליו קלה והצינה תרחיף עצמותיו (יען עיצומו של חורף אז שרר) וכעת סיר ליאופולד, שזכה לא זכה לבן יוצא-חלציו שיהיה לו יורש, דומם ניבט בכך רעו, מחריש ביגון על אושרו שחלף-הלך לו, וידאב בו לכו על שלא נפל כחלקו בן אציל-לבב אשר כזה (כי העידו בו הכל שחננו הטבע ביקר מעלות) ובזו המידה עצמה נדכא עד מאוד על סטיבן הצעיר כי עם ריקים ופוחזים יתהולל ואת ממונו על זונות שיחת.

ויהי בסמוך לעת ההיא וסטיבן הצעיר מילא את הגביעים העומדים ריקם, 15 ושקידה יתרה שקד על המוג עד כי לא היה נותר שם כל-מאום אילולא עמדו נקייה-הדעת ומנעוהו מגשת, ואילו הוא העתיר תפילתו לחסדי הקס הקדוש והזמינם ללגום עמו לחיי שלוחו של המושיע ונציגו עלי-אדמות, הלא הוא נציגו גם בפריי, 16 כך אמר להם, הבו ונשתה, נשא מדברותיו, נשתה-נא מזה הגביע ונגמע מזה התמד, אשר לא מבשרי לוקח, אלא רוחי היא אשר התגשמה בכשר, 17 ואחם הניחור-נא פת לחם למען אלה אשר על הלחם לבדו הם חיים, וממחסור אל תיךאו, כי מרובה חמתו של זה מצלו של זה, שאו עיניכם וראו, והוא שטח לפניהם מטבעות נוצצים של כסף-המס ושטרות-צורף, שני סטרלינג ותשעה-עשר שילינג בסך הכולל, אשר קיבלם, כך אמר, בעבור שיר-זמר פרי עטו, ולבכם פחד ורחב למראה האוצרות האלה, כי דלים ואביונים היו עד כה, והוא נשא דבריו לאמור: יודע כל אדם כי מחורבות הזמן ייכוננו משכנות הנצח, 18 מה פשר הדבר?

15. חיקוי כרוניקות מן התקופה האליזבתנית.

16. הכומר מפריי, ששינה דתו כהתאם לחילופי המשטר במאה ה-17 באנגליה, היה לשם-דבר כאופורטוניסט צבוע.

17. פארודיה על דברי ישו בסעודה האחרונה (מתי, כ"ו, 26-28).

18. מוכאה מדברי ויליאם בלייק באחד ממכתביו.

היתה לדברם רק פרי-הדמיון אשר למחשבתם אין בו אחיזה שפן. ראשית דבר, אל נקיק נאה להלל הדיחה אותם שתיים-על-ענף וכו' ארבעה כרים שלהם הוצמדו ארבעה פתקים וכס נכתב אנכי-הגב, מעלה-מטה, בושתי-ופנים ולחיי-אל-לחי; ושנית, לא הטרידום החולי הנתעב עגבת אף לא המפלצות. כי מניעה העמידה לרשותם מגן איתן עשוי ממעיה-שור; ושלישית, בשביל שלא יפגע בם צאצא, הלא הוא שדון-הזדון, סייע להם מגן ושמר תינוקטול. כך שגו כולם בעוורונם. מר נטפלי מקניטון ומר לאחת ירשמים. מר גילופין בן-קופים, מר פחש נחלתון. מר דקדקני דיקסון, שחץ הצעיר ומר זהירא משקיטאי. וכזאת, הוי עלובי-עולם. רומיתם כי היה זה קול האל בחרונו כירב ועד מהרה יניף זרועו ועל נשמותיהם אח חרונו ישפוך על אשר השחיתו ושפכו לשווא כנגד מצוותו התובעת במפגיע להוליד.

וכן ביום ה"א הששה-עשר לחודש יוני שב פאט' דיגנאם לעפר כי היקפו השבץ³⁵ ובעקבות חורב אכזר, ברצות אלוה, הגשם, וארפאי, שהביא עמו קבול על פני המים מרחק כחמישים מילין, אמר כי הזרעים לא ינכוטו, השדות יצמאו, גונם עגום וריחם נכאש עד למאוד, בכיצות ככנחלות. הנשימה נשנתק וכל ציץ רך קלה כליל בלא זרויף מטר זה עידן שאין זוכר כמותו. ניצני הוורד השחיתו כולם וכועות עלו בם ועל הגבעות רק זמורות וזרדים יבשים אשר האש על נקלה תאחזו בם. ולדברי הכל, עד כמה שידעתם משגת, הרוח הגדולה בחודש פברואר דאשתקד, רוח ששמות עשתה בארץ, לא היתה אלא דבר של כלום לעומת בצורת זו. ואולם, כנאמר, חלפה העת ובערב דגן בשקוע החמה, הרוח השוכנת בפאתי מערב, חשרת-עבים תפוחה נגלית היתה עם התעצם הליל והבקיאים בהלכות חזאות בחנוך בחון היטב וכרקי-יריעה התפשטו תחילה ולאחריהם, בנקוף השעה העשירית, חזיו גדול ורעם מתמשך וכחץ מקשת נסים היו כולם ברוב מהומה לבקש מקלט מפני המטר המהכיל, הגברים חופים על מגבעות-הקש באלונטיה או במטפחת, הנשים מנתרות בשמלנית מופשלת עם רדת הרכיבים. על פני אילי-פלייס, רחוב בגוט, דיוקיס-לון, ומשם דרך מריון-גרין עד לרחוב הולס נשטף בורם הסוחף זה אשר יבש כעצם היה עד כה, ועין לא ראתה שמץ קצה של עגלה או כרכרה או מרכבה, אך לא עוד נפץ רעם. לנוכח דלתו של כבוד השופט מר פיטצגיבון (שנועד עם מר הילי הפרקליט בנידון אדמות הקולג') מל' מאליגן, אפרתי בן-אפרתים שאך מקרוב בא מאצל מר מור הסופר (שאפיפון¹⁵), היה, אך כעת, כה אמרו הכריות, ויליאמי¹⁴, למהדרין (ריהו), נתקל באלכ' באנון, שתלת-יראשו גזווים (כצו האופנה בימינו וכן גלימות הריקוד מצמר קנדאל ירקרק) ולא

35. בסגנון כותבי-היומנים פיפס (Pepys, 1703-1633) ואוולין (Evelyn, 1706-1620).

הטבע את הדרת-הכבוד המיוחדת לפסות שבה נאפד או אולי מתוך ציון לקול פנימי, מסר בקצרה, ולדעת אחדים כמי שכפאו השד, את ציווי השליחים האוסר על האדם להפריד את אשר חיבר אלוהים.⁶⁶

ואולם אט-אט קרש דמם בעורקיהם מפלצות למשמע סיפור-המעשה של מלאכיאס.⁶⁷ המחזה שצייר במליו קם לנוכח עיניהם. דלת-הסתרים לצד הארוכה ניסוטה ובגומחה הופיע — היינס! מי בנו האיש שלא תאחו בו הצמרמורת! בידו האחת תיק גדוש כתבים קלטיים. בשנייה בקבוקון שעליו הכתובת "רעל". הפתעה, חלחלה ותיעוב נשקפו מפני כל בשעה שסקר אותם בגיחוך-רפאים. מראש צפיתי קבלת-פנים דומה לזו, פתח ואמר וצחקו מבעית, ונראה כי האשמה היא בהיסטוריה. אכן, אמת הדבר, אני הוא רוצחו של סמיואל ציילדס. ומה כבוד עונשי! אין כשאל מורא שלא חוויתי. זה דבר החזות שעל פני ייקחני האופל, הכיצד אמצא לי מנוח, מלמל בקול עמום, ואני מניאז בחוצות דבלין משוטט עם לקט שירי והוא בעקבותי כשד-תעותעים או רפא-פרים פראי? תופתי, וזו של אירלנד, הריה בחיים הללו, בכל אשר ניסיתי את פשעי למחות. הסחות-הרעת, ציד-עורבים, שפת הגאלים (הוא דקלם כמה פסוקים), משרת-האופיום (הוא הגיש לשפתיו את הבקבוקון), לינה תחת כיפת-השמיים, הכל לריק! רוחו אורבת לי. רק בסמים אמצא ניחומים... אהה! חורבן! הפנתר השחור! וזעקה נמוג לפתע ודלת-הסתרים שוב החליקה למקומה. כעבור שניות מספר הופיע ראשו בדלת שמנגד ואמר: ניפגש על יד הרכבת כתחנת נטלנד-רווא. באחת-עשרה ועשרה, ניעלם. דמעות פרצו מעיני קהל ההוללים, החווה הניף ידו למרום, ממלמל: מסע-הנקמות של מאנאן! החכם שב ואמר: Lex talionis.⁶⁸ סנטימנטלי הוא זה שרוצה בהנאה ללא החוב הכבד לגבי מעשה שנעשה. מלאכיאס, שרגשותיו גברו עליו, קטע באמצעיתם את דבריו. הלוט הוסר מעל המסתורין. היינס היה האח השלישי, שמו האמיתי היה ציילדס. ואילו הפנתר השחור היה רוח-הרפאים של אביו. הוא התמכר לסמים כדי למחות את חטאו. ועל רווחה זו רוב תודות...²⁰ הבית הגלמוד ליד בית-הקברות ריק מיושבו. נפש חיה לא תשכון שם. העכבישה טווה את קוריה קדר. עכברוש הליל מציץ מחורו. קללה רובצת עליו. רדוף-רוחות, אדמתו של רוצח.

מהו גילה של נפש אנוש?⁶⁸ שהרי סגולחה כשל הזיקית להחליף גוון בכל אתר חדש, להתרונן עם העולז ולאכול עם הנדכא, ועם הלוח-רוחה גם את מניין שנותיה תחליף. ביושבו שם, מהרהר, לועס את גירת הזכרונות.

⁶⁶ ראה מתי, י"ט, 6.

⁶⁷ בסגנון הרומן הגותי 'טירת אוטרנטו' של הוראס ולפול (1717-1797).

⁶⁸ בסגנון המאסוה של צ'ארלס למב (1775-1834).

שוב אין ליאופולד אותו סוכן-פרסום מיושב בדעתו ובעליו של הון צנוע
 המושקע באיגרות-חוב ממשלתיות. שני עשורים של שנות חיים היו כלא
 היו. והנה הוא ליאופולד הצעיר. הנה, במעין ארגון רטרופקטיבי, נשקף
 ראי בתוך ראי (היי, פֶרְסְטוּ!), הוא צופה בדמות עצמו. הנער הצעיר של
 פעם נגלה לעיניו. גברי מכפי גילו, מהלך כבוקר של קור צובטני מביתו
 הנושן ברחוב קלנפֶרְסְלִי אל הגימנסיה, ילקוט ספריו תלוי על גוו כפונדה
 ובו חתיכה ראויה להתכבד של פת מקמח-חיטים, מחשבת לב אס. או
 שאותו הנער הנה, כעבור שנה בערך, כמגבעת נוקשה ראשונה (הה, יום
 מימים היה זה!), משוטט כבר בדרכים, נציגם הנאמן של עסקי-המשפחה,
 מצויד בפנקס-הזמנות, ממחטה מכושמת (ולא לראווה בלבד), תיבה ובה
 מיני סדקית צבעונית (אהה! דבר שחלף מן העולם!) ומלוא אשפת-חצים
 של חיובים מתצצים לעקרת-בית זו או אחרת, ששודלה למחצה והריהי
 מחשבת את המחיר על אצבעות ידיה, או לבתולה מלכלבת המכירה טובה
 בחיישנות (אך הלב? אמור לי!) על פְּנוֹנֵי-החן הִלְמוּדִים שלו. הניחות,
 החיוך, אך יותר מאלה, העיניים הכהות ודבריי-החלקות, הם שהביאו עת
 ערבית הביתה שפע הזמנות לאדוני-העסק, שהיה מסב עם מקטרת "יעקב"
 אחר עמליוֹם דומה בפנית האח השמורה לאכ־המשפחה (ועל האש, היו
 סמוכים ובטוחים, מתחממת מנת אטריות), קורא במשקפ־קרן עגולים
 עיתון בן חודש מאירופה. אך הֵי, פֶרְסְטוּ, הבל־פה העיב על הראי ואביר־
 הדרכים הצעיר נסוג, מצטמק, קטן לנקודה זעירה הנפוגה בערפל. עתה הוא
 עצמו ראש ביח־אב והעלמים סביבו יכולים להיות בניו. מי ידע? חכם הוא
 האב המזהה את ילדו, הוא מהרהר כליל־גשם ברחוב הֶטְץ', סמוך
 למחסנים, הלילה הראשון. יחדיו (והיא רק נערת-הפקר חלכאה, אבודה
 בחרפתה, שלך ושלי ושל כל איש ואיש תמורת שילינג עלוב ועמידה על
 המקח), יחדיו שומעים הם מצעד כבד של משמר־שוטרים בעבור צמד
 צלליות בשכמייה את חזית "האוניברסיטה המלכותית" החדשה. פְּרִיידִי!
 בריידִי קְלִי! לעולם לא ישכח את השם, לעד יזכור את הלילה: לילה
 ראשון, ליל-כלולות. הם צמודים באפילת מצולות, הפּוֹפֶה את רצונו
 והנרצִית, וכהרף-עין (!fiat!)⁶⁰ אור יציף את העולם. כלום פֶּעַם בצוותא
 הולם לבם? לאו, קוראות נאות. בחטף נעשה הדבר ואולם — חכי! חזרי!
 לא ייתכן! אחוזת-אימה הנערה העלובה בעלטה נמלטת. כלת־המחשכים
 היא, פתו של הליל. אין בה עוז לשאת את זיו השמש הזהוב של היום
 הנולד. לא, ליאופולד, שם וזכרון לא ינחמך. ניטלה מאתך אשליית
 הנעורים של אוֹנְךָ — ולשווא. בן זכר יוצא־חלצִיךָ איננו לצורך. ולא יהיה
 עוד כמותו לליאופולד, כאשר היה ליאופולד לרודולף אביו.

69. לטניתי: "הי [אור]".

לכסיס. מן הראוי אולי להבהיר כי הביטוי "עגל מתנדנד", כעגה ההמונית של ספקייהמוזנות המורשים מבני המעמדות הנמוכים, מציין את בשרו האכיל והקשיל של בן-בקר שזה עתה נולד. במהלך יוכוח פומבי עם מר ל. כלום (סוכן פרס'), שהתנהל זה לא כבר בחדר-הסגל של בית-החולים הלאומי ליולדות, רחוב הולס 29, 30 ו-31, שכידוע עומד בראשו ד"ר א. קרן (מיי"ד-מורשה וחבר-לשעבר-באגודת-הרופאים-של-המלכה באירלנד) המוכשר והאהוד, השמיע לדברי עדי-ראייה את הטענה כי מרגע שאשה מכניסה את החתול לשק (רמיזה, כנראה, של אסתטיציסט לאחד המורכבים והמופלאים שכתהליכי הטבע — פעולת ההזדווגות המינית) הריהי חייבת להוציאו משם או להעניק לו חיים. כניסוחו, כדי להציל את חייה שלה, כסכנה את חייה שלה. השיב לו בן-שיחו מענה קולע, שלא נגרע מכוח-פעולתו בשל נימתו המתונה והשקולה.

ובניתים הביאו תכונת-הכפיים וסבלנותו של הרופא את קבלי-האשה לגמר מוצלח.⁸¹ קשה, קשה עד מאוד, היתה היגיעה שהחייגעו אותה העת יולדת ורופא. כל שהיה ביד תכונת המנתחים לעשות נעשה, והאשה האמיצה סייעה כגבר בגברים. זאת אכן עשתה. היא לחמה את מלחמתה בגבורה ועתה לא היה גבול לאושרה הרב כמאוד מאוד. אלה שעברו מן העולם, ששבקו חיים זה כבר, גם הם מאושרים בהביטם כלפי מטה בחיוך אל התמונה הצובטת את נימי הלב. ביראת-כבוד הביטו בה בשוכבה שם ואור-אמהות זוהר בעיניה, משחוקק אל אצבעות תינוק (מה מצודד הוא המראה) בהנץ בלוב אמהותה החדשה, נושאת עם כל נשימה תפילת-הודיה אילמת לאל במרום, הבעל הנצחי. ובשטוף עיניה נכמרות-האהבה את הפעוט, מייחלת היא לעוד ברכה אחת בלבד, שיהיה שם דואודי יקירה⁸² לחלוק עמה את שמחתה הזפה, להניח בידיו את יציר-כפיו הזעיר של אלוהים, פרי התייחדותם הכשרה. אין הוא צעיר עוד כשהיה (בינינו נוכל כלחש להודות) וכתפיו שחו קמעה, אך גלגל-השנים האציל הדרת-כבוד מריצינה על סגן מנהל-החשבונות החרוץ של בנק אלסטד, סניף קולג' גרין. הו דואודי, אהוב משכבר-הימים ועתה חבר מסור בדרכי-החיים, שוב לא ישוכו אולי לעולם אותם ימי-שושנים רחוקים! בטלטול הנושן המופר של ראשה המצודד היא מעלה את זכר הימים ההם. אל אלוהים! מה יפים הם עתה מבעד לערפל השנים! אך הנה מקבץ דמיונה ליד המיטה את ילדיהם, שלה ושליו, טשארלי, מרי, אליס, פרדריק אלברט (לו נותר בחיים), מיימי, זוזיק (ויקטוריה פראנסס), טום, ויולט קונסטנס לואיזה, בובזי הקטן והמתוק (שנקרא על שמו של מצביאנו המפורסם, גיבור מלחמת דרום

⁸¹ חיקוי סגנונו של צ'ארלס דיקנס (1812-1870).

⁸² "דואודי" הוא כינוי-החיבה של דיוויד קופרפילד בפי אשתו הראשונה.

אפריקה. סיר בובו לורד ווטרפורד וקנדהאר). ועתה הנה אישור אחרון זה של בריחתם, נצר מובהק לגזע פיורופי. אין לטעות בחוטם פיורופי זה. מקור-תקוות צעיר זה יוטבל כמורטימר אדוארד על שם דודנו כדגה שלישית של מר פיורופי. איש רבי-השפעה במשרד גביית-החובות של האוצר השוכן במצודת-דבלין. וכך פוסע לו הזמן אט-אט: אך אבא כדונס לא הכביד כאן ידו. לאו, כל תיעקר אנחה מחוץ, מינה יקירה נלככת. ואתה דואדי, נער את האפר ממקטרתך, מקטרת-הברקן הנאמנה שעדיין תיקר ללבך כבוא האות לכיבוי אורותיך (מי ייתן וירחק היום שבו יישמע האות!) וקטום את להבת-המנורה שלאורה תקרא בספר-הקודש, כי השמן גם הוא כמעט שאול, וכך בלב שלו על יצועך עלה, לנוח. הוא כמרומים ידוע ידע, ולכך יקרא כבוא העת שתעלה מלפניו. גם אתה לחמת כגבורה ואת חלקך כנבר כאמונה מילאת. אדון, הרי לך ידי המושטת. מלאכה נאה, משרת טוב ומסור!

ישנם חטאים או (הבה נקרא להם כפי שהעולם קורא להם) זכרונות של רוע שגזנו האדם בפניו-הלב האפלות מפל אך הם שוכנים שם ומחכים.⁸³ עשוי הוא להניח לזכרם להתעמעם, להיות כלא-היה, ולהשיא עצמו להאמין כי לא היו הדברים מעולם או לפחות כי אחרים היו פניהם. ואולם מלח אקראי תעוררם לפתע והם יקומו כנגדו כנסיכות שונות ומשונות. בדמות חזון או חלום, או כענג טנפורית ונבל את חושיו או בשלוות-ערכית כסופה וקיריה או כמשתה, לעת חצות, כשקלא הוא יין. לא לגנותו תבוא דמות-החזון, כבואה אל הכורע תחת חרונה, לא כנקם העוקרו מן החיים, אלא מעוטפת בתכריך-העבר הראוי לחמלה, אילמת, מרוחקת, מביעת תוכחה.

הזר עדיין התבונן וכחן כיצד נמוגה לאטה מקלסתר-הפנים נכחו אותה שלווה כוזבת שנאכפה, כמדומה, מכוח ההרגל או תחבולה נלמדת על מלים כה מרירות שהסגירו כדוכרן נהייה חולנית, משיכת-הלב אל הגס דווקא שבחיים.⁸⁴ תמונה נשלפת מעמקי זכרוננו של הצופה, דומה שניעורה מכוח מלה כה טבעית בפשטותה כמו לו נכחו בממש אותם הימים (כסברת אחרים) כמלוא עינוגיהם. פיסת מרשאה גווה בערב מאי ענוג, ערוגות הילך כראונדטאון הוכורות לו היטב, בגוני סגול ולבן, צופים ניחוחיים ותמרים כמשחק אך עניינם עירני ככדוריות הזעירות בגלישתן האטית על הדשא או עם התנגשן, נעצרות זו אצל זו, בזיע פתע קצר, ובמרחק-מה סביב האגן האפור, שלעתים נעו בו המים בזילוף חולמני, ראו עיניך מסדר-אחיית ניחוחי כלילך, פלואי, אטי וטייני, ועמן חברתן הכהה מהן, שדבר-

⁸³ חיקוי סגנונו של הקרינל נוימן (1801-1890).
⁸⁴ בסגנון המאסות של וולטר פאטר (1839-1894).

מה בלתי-מוגדר
 אוונה תלוי צמד
 עורה האקזוטי כ
 צמר (הניצנים נ
 כאשר תיאספנה
 נתמך בשלשלת
 כמעשה העלם
 ועם זאת חש כ
 ה-piazzeta הנע
 s vergänglich)
 זכרו ושמרו
 שבו נקבצו הש
 מן הנמחר או
 כבית זה, מש
 שביהודה, כימ
 ענני-סערה, כ
 בתפוחות, אופ
 ושורים מנומ
 משסען בתו
 — כזה ולא
 אל פירק?⁷
 ארטי-הפרתי
 בגלולות, כלונ
 מילה, חרבות
 נערך, נוער
 כפתיעה נרת
 ברדתו כמדר
 תחסר אלפית
 הם בחוץ, ב
 לכלי-חח, ממ
 דיקסון אחרי
 שוהה כהרף-
 85. גרמנית:
 גיתה).
 86. חיקוי סג
 87. חיקוי סג

מה בלתי-מוגדר בתנוחתה לכד את העין, המאדונה עם הדוכדוכנים, על אוונה תלוי צמד רבי-חן של הפירות הללו, שהטעים להפליא את חמימות עורה האקזוטי כנגד הפרי הקריר הלוהט. נערון כבן ארבע או חמש בכגדדי-צמר (הניצנים נראים בארץ אך חדרוה תשרור סביב האח שופע-האחוה כאשר תיאספנה עוד מעט הגולות ותושכנה למקימן) ניצב על שולי האגן, נתמך בשלשלת ידי הנערות מלאות-החיכה. הוא מכונן קמעה את גבותיו, כמעשה העלם הצעיר עתה, מודע אולי יתר על המידה להנאה שבסיכון, ועם זאת חש כורח להעיף מדי פעם בפעם מבט לעבר אמו הצופה בו מן ה-piazzeta הנשקפת אל גינת-הנוי המגודרת, ושמץ צלו של ריחוק או גינני (alles vergänglich)⁸⁵ מעב על מבטה המאושר.

זכרו ושמרו זאת היטב. הקץ בא בחטף.⁸⁶ היכנסו לחדר מבווא-הלידה שבו נקבצו השקדנים ושימו לב לארשת פניהם. אין בהם מאומה, כך נראה, מן הנמנה או האלים. אדרכא, ניכרת בהם שלוות המגונן, כיאה לכהונתם בבית זה, משמרת דרוכה של רועים ומלאכים סביב עריסה בבית-לחם שכיהודה, כימים עברו. אך כשם שבטרם יאיר הברק תתקלהנה חשרות ענני-סערה, ככדים משפעת גודש-לחות, במצבורים כרסתניים הצבים בתפוחות, אופפות שמיים וארץ בתרדמת-אדירים התלויה מעל שדה ניחר ושוורים מנומנמים וצמיחה שדופה של שיח וירקות, עד אשר בן-הרף משסען בתוון רשף ולקול הדהוד הרעם ממטיר שבר-הענן את פרוץ מימיו — כזה ולא אחר היה המהפך, אלים ומידי, עת נהגה השם.

אל בירק!⁸⁷ משליך לחלל ומשתלח לורד סטיבן, מקהיל בקולו, ואחריו אחי-הפרחי נסחפים, אפרוח-השכווי, בן-הקופים, סרסור-ההימור, המרפא בגולות, בלום הדייקן מזנב בעקבותם והכל מתנפלים על מגבעות, מטות-מילה, חרבות, כובעי-פנמה ונדנים, מקלות אלפיניים של צרמאט ועוד ועוד. נוער דדאלי תוסס, כל סטודנט שבהם בן-אצילים, האחות קאלאן בפתיעה נרתעת כאכסדרה ואין בכוחה לעצור, אף לא המנתח המחייך ברדתו במדרגות ומכשר על פליטת השליה, ליטרה שלמה משקלה ולא תחסר אלפית הגרם. הם דוחקים בו, שמע-נא, הדלת! היא פתוחה? הנה! הם בחוץ, כמהומה והמולה, פורצים במירוץ של רגע, נושאים רגליים לבלי-חש, מסבאתו של בירק בקרן דנויל והולס היא-היא מחוז חפצם. דיקסון אחריהם גוער נמרצות, אך מפטיר בקול אלה, גם הוא, והלאה. בלום שוהה כהרף-עין עם אחות לשגר מלת-ברכה לאם מאושרה וליונק אשר

85. גרמנית: "כל החולף" (פתיחת שיר "מקהלת המסתורין" החותם את 'פאוסט' של גתה).

86. חיקוי סגנונו של ג'ון ראסקין (1819-1900).

87. חיקוי סגנונו של תומאס קארלייל (Carlyle, 1795-1881).

למעלה. דוקטור ארוחה ודוקטור מנוחה. האין אף מראיתה שלה שונה
עתה? משימת המשמר במשכן קרן הותירה אותותיה בזה החורון הדקה.
אזי עת נותרו לבדם, בסעד הבזק בינתו הטבעית, הוא לוחש מקרוב עם
לכתו: מאדאם, אימתי תבוא החסידה לִבְקַרְךָ?

האוויר בחוץ זרוע לחלוחית טל-מטר, תמצית-חיים שמימית, זוהר על
אבני דבלין תחת כיפת רקיע בוהקת-כוכבים. אוויר אלוה, אוויר של אבי-
כל, מתננץ ואופף, אוויר מתמכר. שֶׁאֵף לחובֵף עמוקות. חי שמיים,
תיאודור פיורפוי, מעשה רב פעלת נתצלח! אתה, על דברתי, המצוין
במולידים שאין לו אח ורע בכרוניקה להגנית בלולה כוללת-כל זו, פליאה
היא! בחובה טמונה היתה מתת-אלוה, אפשרות שעוצבה בצלמו, ואתה
הוא שהפרית בקורט עמלך, עמל גברים. דְבַק כה! שְׁרַתְנָה! אל תחדל
מְיַעַע, ממשוך בעול ככלב ברצועה, ושלח מעל פניך לימדינות
ומלתוזיאנים, תיפח רוחם. אתה הוא כל אבותיהם, תיאודור אבא-דְבַא.
התכרע תחת המשא, מגוֹאֵל חשבונות-הקֶצֶב כמעונן ומטייל-הזהב (לא לך
הם!) בבית-החלפנים? זקוף ראשך! על כל יילוד חדש קצור תקצור את
עומר החיטה הבשלה, שור, קטבה גיזתך. התקנא בפילמוֹן-שממון זה עם
באוקיס שלו? עורבני צבוע וכלבלב זב-עיניים, אלה כל יוצאי-חלציהם.
טפו, זה דקרי לכס! חמור-חמורתיים שכמותו, רכיכה חסרת-חיים, לא מרץ
לו או עמידות, מעה שחוקה אין הוא שווה. עילוס כלא אכלוס! לא ולא,
אומר אני! טִבַח תינוקות חפים כמעשה הורדוס בשעתו, כך מן הראוי
לקרוא לזאת, ארוחות-יֶרֶק, אכן, ומשגל עקר! אומצות-בקר הקא לה, בשר-
נא, אדום, מדמם! הריהי משכן-שדים קרב של תחלואים, בלוטות תפוחות,
חזרת, חִנְקֵת-השקדים, יכלות, קדחת-השחת, פצע-לחץ, גזזת, כליה
נודדת, זַפְקַת דארביֶשֶׁר, שומות, החקפים מִרְתִּים, אבני-מרה, רגליים
קרות, ורידי נְלִית, הבו הפוגה לנהי, למיסות המספד ולקינוח אִיכָה, הקץ
למוזיקה הזו מרחם ועד קבר! וכך שני עשורים, אך כל ידאב עליהם לבבך,
לא עמהם חלקך, עם הרבים החפצים אך מחכים עד כוש, מהססים ולעולם
אינם עושים. את אמריקה שלך ראת, את ייעוד חיך, ותסתער להרביע
ככיוון טרנס-אטלנטי, היאך אומר ורתוסתרא? Deine Kuh Trübsal
melkest Du. Nun trinkst Du die süsse Milch des Euters⁸⁸ שור
וראָה! למענך היא נבקעת בשפע. שחה-נא, הגֵבֵר, מלוא העטין! חלב-אם,
פיורפוי, חלב משפחת-האדם וחלבם של כוכבים הנובטים מעל, דולקים
באֵד דק של מטר, חלב מֶסֶךְ, כעין זה שיגיהו אל פיהם אותם הוללים
במאורת הסביאה, חלב חולי-הטירוף, דבש-החלב של ארץ כנען, קשה היה

88. גרמנית: "את פרץך 'מצוקה' אתה חולב, עכשיו שותה אתה את החלב המתוק של עטיניה".

דדה של פרתך. לא כן? אכן. אך חלבה חם ומתוק ומוזין. לא טיפה דלוחה
אלא חיובצה סמיכה ועשירה. לחייה, פטריארך זקן! פיטומת! Per deam!

⁸⁹Partulam et Pertundam nunc est bibendum!

אלה כולם הולכים לדפוק את הראש, אַנגְיָה, הצרחות שלהם שומעים
כל הרחוב.⁹⁰ זה קליינטים עם רשיון ספְּשֶׁל, יכולים להזמין שתייה מתי
שכא להם. אם תָּה לא יושן בעיר אז מותר לך. טימותי שנמרח לו כל
הפרצוף. כל החבְּהָה בְּפָף. יש לך משהו גומי בשביל לשים בראש או
להלביש ברגליים? איפה הם ביקינימט הקצב הזה והאַלְטֶע־זאָכְן? צְטֶער
מאיפה אני אִידֶע. אָה הָנָה הוא דיקסון. שגעון! נונדיק. תחזור כבר
לגלנטריה. איפה אגרוף-המחץ. הוא פה? הכל דופק כמו שעון. יו, תירו
פּוֹמֶר הזה איזה שיכור יוצא מֶהֶבִית יולדות. Benedicat vos omnipotens
Deus Pater et Filius.⁹¹ תביא לנו פני, ארון. הפושטקים של דְנוֹזֶל-
ליין. סְתֶלְקוּ מֶפֶה לכל הרוחות! קִישָׁה. כל הכבוד, אייזיק. תגמור על
ההצגה המווינת שלהם. ארון נְכָפֶט. אתה יבוא גם יחט אתנו? שהקאצְקֶעס
לא יִשְׁבוּ לנו על הביצים שלנו. לוֹ הוא איש נורא טוב. לא כֶּפֶת להם, תוֹדְכֶר
בשכיִלֶהם. En avant, mes enfants.⁹² תותחן מספר אחד, תרכיץ אש.
הולכים לבירק! בִּירֶק! משם התקדמו חמש פרסאות. חיל-הפרשים של
שוק הפשפשים. איפה הפיטטון המושטן? הכומר סטיב מקפיד על שבירת-
המצוות. לא, לא, מאלִיגן! תכניס הילוך אחורנית! יאללה קדימה. הזמן רץ.
מה אתם זוחלים? תיכף סוגרים ויעיפו אותנו החוצה. מאלִי! מה
העניינים? Ma mère m'a mariee?⁹³ ההתגלויות האנגליות. טֶה־רֶם דיגידי
בום פום. הַבְּעִדִים מנצחים. זה יצא לחושך בהוצאת דרואידֶרס אצל שתי
נקבות מנוסות.⁹⁴ עם כריכות עור כירוק־פֶּשֶׁתוֹן. הצעקה האחרונה
בפֶּלְטֶת-הצבּעִים של האמן. ספר היפה ביותר הצמיחה אירלנד בזמני
Silentium! תזוּו את התחת. קֶשֶׁב. היעד — הקנטינה הראשונה בסביבה.
המשימה — סיפוח מחסני האלכוהול. קדימה צֶעד! שמאל מין. שמאל מין
(ליישר שורות!). נשבר לנו הזין ממשמעת יין. בירה. בשר־בֶּקֶר. ביונס.
בִּיפֶל, בולדוג, בסיסי־הַצִי. בעילה־בְּתַחַח. בישופים. זה לוחת־הברית של
הכריטי. אם על מרומי־הגרדום.⁹⁴ הבירה והבשר רומסים את הבִּיפֶל.

89. לטינית: "בשם האלות פארטולה ופרטונדה עלינו לשחות עתה!" (פארטולה היתה מופקדת על לידות ופרטונדה על אוכדן־הבתולים).

90. תערובת של דיאלקט וסלנג למיניהם היא ה"אנטי־סגנון" המסיים. הקטע כולו הוא הסתם והעמוס ביותר במשחקי־לשון בכל יוליסס. ומשום כך תרגומו הוא בגודל פירוש ו"עיבוד".

91. לטינית: "בכרך אחכם האל הכל־יכול האב והבן".

92. צרפתית: "קדימה, ילדי".

93. צרפתית: "אמי חיחנה אותי [או: התחתנה אתי]".

מאמא מ'יה. מי זה המיזרו הזה עם המקינטוש? עודד הנודד. תראו איזה שמאטס מצי'קמקים הוא תלה על עצמו. גוועלד! מה הוא טורף שם? פירורים מהשולחן של הקמצן. מרק בובריל, אלאים ישמור. צריך את זה דחוף ועוד איך. מישוהו מכיר את הגרב היחף הזה? זה לא המאניאק הזקן מהמחלקה הסגורה בריצ'מונד? כינגו! חשב שיש לו בחוך הביצים מרכצים של עופרת. אי-שפייח גומנית. למך הל'חס. ככה היינו קוראים לו. זה, אדוני, כמו שאתה רואה אותו, היה פעם מסודר בחיים. גבר שסוע, אוי לפושה, שנשא לאשה עלמה נואשה. התפרפרה ועפה לו מהבית, ההיא. הרשו לי להציג את האהוב העוזב. מקינטוש הנודד בקניון הבודד. תגמרו לשמות ותתחפפו מכאן. אסור כבר לקחת הזמנות. ז'הרו מהפקחים של המשטרה. סליחה? היום ראית אותו בפ'ית-ק'רבות? חבר שלך נפטר מהנשמה שלו? אוי, כושונים קטנים מסכנים! מה תאמר ומה תדבר, פולדי ה'קך! אז הם אכלו להם את הלב עם הרבה דמעות של ככי למה שלקחו את דוד פאדני בתוך השק השתור? מיסטה פ'ט זה היה ניג'ר אולרייט הכי שיש. אין עוד אחד כזה. tiens, tiens. אבל זה היטב עצוב, זה, באמונה שלי, כן. ¹⁰⁵ נו כבר, תנו גז, אחרת עוד ניתקע בעלייה. מכונית עם אקס ש'זו שווה לזבל, מתערב אתך שחיים נגד אחד ש'זנאטוי יעשה ממנו קציצות במירון- מכוניות של מחר. היפ'נים? פצצות טורפדו תת-מיימיות זה לא צחוק! הוטבעה על-ידי ההודעה מהחזית. זה בעיה שלו, ככה הוא אומר, ולא של אף רוסי. חלאס, סוגרים סופית. בדיוק אחד-עשרה. תתעוררו, פד'לאות. נא להזיז את התחת, נארים מתנדנדים! צ'או. צ'או. יהי רצון שא'לה הנעלה את נשמתך הלילה לעד נורא ינצור.

ש'ם לבתם? אנחנו לא כאלה מסטולים. שרה שרה שיר שמח, הנה הצליח לי, השוטר ישחרר אותי. השוחר ישטרך. לתפוס מחסה. תביאו מכסה, יש פה אחד שמקיא את הנשמה. מרגיש חרא כמעיומים שלו. פיחס. צ'או. מונה. א'אכת חיי. א'יחס. מונה. א'אוכתי שלי. א'ית. הקשיבו הקשיבו! תסתמו את הקקפון שלכם. א'אאאו! א'אאאו! שריפה. לעזאזל. הנה הם. מכבי'אש! תחליף כיוון. נווט. דרך רחוב מאונט. קיצור- דרך. א'אאאו! קדימה, לציד! מה אתך. לא בא? ב'קן. בריצה, בוער לנו! א'אאאוואאו!

לינץ! א'ה? בוא תעלה אתי יחד לסירה. מפה. דרך דנויל-ליין. נחליף בחזנה מכאן ישר לגוב העריות. אנו שנינו, כך אמרה, נבקש את בית-הבושת בו תשכון מאריה הקדשה. ¹⁰⁶ פחתן, איך שמתחשמק לך.

¹⁰⁵ צרפתי: "תראו, תראו" (המשך המשפט. כמו במקור, הוא חרגום מילולי מצרפתי).
¹⁰⁶ פארודיה על שורה של גבריאל רוקטי: "אנו שנינו, כך אמרה, נבקש את החורשה / בה תשכון מאריה הקדושה".

Laetabuntur in cubilibus suis¹⁰⁷. אתה גם בא אתנו? פֶּסֶט. מי זה היוצֵמֵח הזה בשחור, קִיסְאָמֵמו? שֶשֶׁש! הוא חטא כלפי האור ולא ירחק היום שבו יבוא לדון את העולם ולטהרו בלהבות. אָאָאָאוּ! Ut implerentur scripturae¹⁰⁸. תרביץ איזה בלדה. אז הגיד דוק דיק לידידו דוק דייני. חרבונו של עולם, מי זה האָנונגליסט הצואתי הזוועתי הזה על הקיר של מְרִיזֵן-הול? אליהו מגיע! רחוצים בלשד-דמו של השֶה־ג, מי לאדוני אָלי, בואו הנה מִכֶּעֶפֶי-בירה, מִכֶּקֶקֶי-קִוְנִיאָק, מִכֶּרֶבֶרֶי-פְּרִים מלידה! מי לְשָׁדֵי אָלי, בואו הנה חפצים חשודים עם צוואר של פר, רצח על המצח, פרצוף של ינשוף, מוח של אפרוח, נשמה של בהמה, קלפנים שקרנים, צִיקים בלי כיסוי ועורף של מטען! הֵנָה. מיץ מרוכז של תועבה! אלכסנדר ג'י פְּרִיסֵט דואו, אני החזרתי בחשובה בסיטונות חצי מהפֶלְנֵטָה, מהחוף של פְּרִיסֵקו ועד ולאדיווסטוק. האלוהים זה לא איזה מועדון-סטריפטז דפוק שעובד עליכם בעיניים. תשמעו ממני, אצלו ביזנס זה ביזנס, בלי קונצים, ויש לכם פה סחורה סוג אָלֶף-אָלֶף. אין בשוק דבר יותר חם ממנו, תכניסו לכם את זה לראש. נשמע אותכם נותנים צעקה, מי יביא את הישועה אם לא גיזוס מלך העולם. הֵי אתה שם, תצטרך לקום על הבוקר, חוטא, אם מתחשק לך לסבן את מיסטר אדוני. אָאָאָאָאוּ! תשכח מזה. בכיס האחורי שלו הוא מחזיק סירופ נגד שיעול שיפיל אותך חביבי. רק תיתן לזה צ'אנס.

107. לטינית: "החסידים ייגנו על משכבותם" (תהילים. קמ"ט. 5).

108. לטינית: "להקים דבר הכתוב" (יוחנן. י"ט. 24).